

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Siemkowicz

Protokolant: Iwona Malinowska – Kowalewska

w obecności Prokuratora Doroty Białkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. sprawy:

S. L., urodzonego w dniu (...)

we W.,

syna K. i A. z domu A.,

nr PESEL: (...)

oskarżonego o to, że w okresie od marca 2000 roku do września 2002 roku, we W. i innych miejscowościach, w których odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy (...), oraz współwłaściciel firmy (...) będąc uprawniony do wystawienia i podpisania dokumentów, doprowadził Skarb Państwa, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w postaci nienależnego zwrotu podatku VAT, będący tzw. zwrotem pośrednim jako wynik kompensaty podatku należnego nad naliczonym, w kwocie nie mniejszej niż 2.286.351 złotych, poświadczając nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że w co najmniej 25 fakturach VAT wystawionych na kwotę łączną 10.902.822 złotych brutto, w pozycji podpis osoby uprawnionej do wystawienia i odbioru faktury, wpisywał zdarzenie gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca, a następnie przekazywał te faktury niżej wymienionym podmiotom gospodarczym, które wprowadzały je do ewidencji księgowej i podatkowej, stanowiącej podstawę rozliczeń z urzędami skarbowymi przysparzając w ten sposób korzyść majątkową, a w szczególności:

- w okresie od 2 marca do 31 sierpnia 2000 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy (...), będąc uprawniony do wystawienia i podpisywania dokumentów, doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego zwrotu podatku VAT, będącego tzw. zwrotem pośrednim, jako wynik kompensaty podatku należnego nad naliczonym na kwotę w wysokości 458.876 złotych, przez to, że w dniu 3 kwietnia 2000 roku zawarł z M. W. fikcyjną umowę franchisingową dot. wykorzystania nieistniejącego (...), a następnie poświadczyl nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że na 7 fakturach VAT, opiewających na łączną kwotę 2.287.144 złotych brutto o numerze:

* (...)z dnia 2.03.2000 r.

* (...)z dnia 10.03.2000 r.

* (...)z dnia 29.04.2000 r.

* (...)/00 z dnia 31.05.2000 r.

* (...)z dnia 30.06.2000 r.

* (...)z dnia 31.07.2000 r.

* (...)z dnia 31.08.2000 r.

w pozycji "osoby upoważnionej do odbioru faktury" potwierdził fakt przyjęcia usług franchisingowych od firmy (...) M. W., które w rzeczywistości nie miały miejsca, i posłużył się nimi wprowadzając je do deklaracji VAT-7

- w okresie od 18 sierpnia do 27 grudnia 2000 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy (...), będąc uprawniony do wystawienia i podpisywania dokumentów, doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego zwrotu podatku VAT, na kwotę w wysokości 15.892,51 złotych, poświadczając nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że na fakturach VAT, opiewających na łączną kwotę 88.131.21 zł. brutto o numerze:

* (...)z dnia 18.08.2000 r.

* (...)z dnia 10.10.2000 r.

* (...)z dnia 19.10.2000 r.

* (...)z dnia 30.10.2000 r.

* (...)z dnia 21.11.2000 r.

* (...)z dnia 24.11.2000 r.

* (...)z dnia 30.11.2000 r.

* (...)z dnia 4.11.2000 r.

* (...)z dnia 13.12.2000 r.

* (...)z dnia 27.12.2000 r.

w pozycji „nazwa” wpisał „Zbieranie informacji dla potrzeb informacji gospodarczej” wykonane dla firmy (...) J. J., występującej jako pośrednik dla firmy (...) S.C. R. – Ł., które w rzeczywistości nie miały miejsca, a następnie posłużył się nimi, przekazując je do firmy (...), która wprowadziła je do ewidencji księgowej

- w dniu 26 czerwca 2000 roku, w Urzędzie Skarbowym (...)we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy (...), będąc uprawniony do wystawienia i podpisywania deklaracji podatkowych, doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu nienależnego podatku VAT, na kwotę w wysokości 50.600 złotych, w ten sposób, że poświadczyl nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne w sporządzonej deklaracji VAT-7, za maj 2000 roku na łączną kwotę 280.600 złotych nie wykazując przychodu ze sprzedaży usług faktur o numerach:

* (...)z dnia 4.05.2000 r. o treści „Organizacja emisji reklamy prasowej firmy (...)w miesięczniku „(...)wyd. (...)” dla firmy (...)na łączną kwotę 140.300 zł,

* (...)z dnia 4.05.2000 r. o treści „Organizacja emisji reklamy prasowej firmy (...)w miesięczniku „(...)wyd. (...)” dla firmy (...) S.C.na łączną kwotę 140.300 zł

- w okresie od stycznia 2001 roku do lipca 2002 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako współwłaściciel (...) S.C. Z. F. (1), S. L., będąc uprawniony do wystawienia i podpisywania dokumentów, doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego podatku VAT, będącego tzw.

zwrotem pośrednim, jako wynik kompensaty podatku należnego nad naliczonym w wysokości 1.766.677 złotych, w ten sposób, że poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w fakturach VAT, opiewających na łączną kwotę 7.989.415 brutto o numerach:

* (...)z dnia 31.01.2001 r.

* (...)z dnia 28.02.2001 r.

* (...)z dnia 30.04.2001 r.

* (...)z dnia 1.03.2001 r.

* (...)z dnia 31.05.2001 r.

* (...)z dnia 30.06.2001 r.

oraz w deklaracjach VAT-7 w okresie od lipca do grudnia 2001 roku i od stycznia do lipca 2002 roku, w pozycji „podpis osoby uprawnionej do odbioru faktury” oraz w pozycji „złożenia podpisu w deklaracji VAT-7” potwierdził fakt przyjęcia usług franchisingowych od firmy (...) S.C. reprezentowanej przez A. S., które w rzeczywistości nie miały miejsca i posłużył się nimi wprowadzając je do ewidencji podatkowej

tj. o przestępstwo z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks;

I. przyjmując, iż czyn oskarżonego S. L. opisany w części wstępnej wyroku stanowi przestępstwo z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks (w brzmieniu ustawy przed dniem 17 grudnia 2005 r.), na podstawie 17 § 1 pkt 6 kpł w zw. z art. 44 § 1 pkt. 1 kks i art. 44 § 5 kks postępowanie karne o ten czyn umarza;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. O. G. kwotę 1343,16 zł tytułem kosztów obrony oskarżonego z urzędu, wraz z wliczonym w tą kwotę podatkiem VAT;

III. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 906/12

UZASADNIENIE:

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony S. L. w okresie od marca 2000 roku do września 2002 roku, we W. i w B., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel firmy (...), oraz współwłaściciel firmy (...) S. C., będąc uprawniony do wystawienia i podpisania dokumentów, doprowadził Skarb Państwa, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego zwrotu podatku VAT, będącego tzw. zwrotem pośrednim jako wynik kompensaty podatku należnego nad naliczonym, w kwocie nie mniejszej niż 2.286.351 złotych. W tym celu oskarżony S. L. poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że w co najmniej 25 fakturach VAT wystawionych na kwotę łączną 10.902.822 złotych brutto, w pozycji podpis osoby uprawnionej do wystawienia i odbioru faktury, wpisywał zdarzenia gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca, a następnie przekazywał te faktury innym podmiotom gospodarczym, które wprowadzały je do swojej ewidencji księgowej i podatkowej, stanowiącej podstawę rozliczeń z urzędami skarbowymi.

W szczególności w dniu 3 kwietnia 2000 r. oskarżony S. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), zawarł z M. W. umowę franchisingową opartą na korzystaniu z programu komputerowym pt. (...), w ramach której to umowy firma (...) należąca do M. W. miała wykonywać na rzecz firmy (...) S. L. różne usługi o charakterze marketingowym oraz z zakresu doradztwa.

Wskazany program komputerowy zawarty na dyskietce komputerowej, M. W. zakupił uprzednio w dniu 31 grudnia 1994 roku od spółki (...), przy czym program ten faktycznie po jego uruchomieniu wyświetlał jedynie tekst menu i nie realizował żadnych funkcji. Z punktu widzenia zarządzania przedsiębiorstwem program ten był więc zupełnie bezużyteczny, a także jego realna wartość sprowadzała się jedynie do wartości nośnika w postaci dyskietki oraz wartości tekstów zapisanych na tej dyskietce. Faktycznie także M. W., wystawiając faktury VAT które miały potwierdzać rzekome wykonywanie przez firmę (...) fikcyjnych usług marketingowych oraz w zakresie doradztwa ekonomicznego i prawnego, współpracował z A. S. i J. M., którzy często osobiście wystawiali fikcyjne faktury VAT dla rzekomych klientów firmy (...), bądź też składały na nich podpisy, działając z upoważnienia M. W.. Także M. W. posiadał szerokie upoważnienie do wystawiania i podpisywania faktur VAT w imieniu A. S. prowadzącego działalność gospodarczą w ramach firm (...) i (...).

/ dowód:

zeznania świadków:

M. W. – K.4537 – 4538, 2144 – 2145, 3907 - 3909;

Z. F. (2)– K.4538 – 4539 (postanowienie), 1412 – 1413, 1417

– 1418, 1481 – 1482, 1564 – 1566, 1567 – 1568;

wyjaśnienia oskarżonego S. L. – K.4415 – 4417, 3607,

3932 – 3933;

umowa franchisingowa – K. 731 - 738;

faktury VAT – K.1957 - 1964;

opinia – K. 1120 - 1124;

Wyrok NSA – K. 762-768. /

W ramach współpracy z firmą (...) S. L., M. W. wystawił początkowo faktury VAT na łączną kwotę 1.437.892 złotych brutto, przy czym wysokość wynikającego z nich podatku VAT wyniosła kwotę 259.292 złotych. W szczególności M. W. wystawił następujące faktury VAT:

- o nr (...)z dnia 2 marca 2000 roku – za doradztwo ekonomiczne i finansowe;

- o nr (...)z dnia 10 marca 2000 roku – za opracowanie i przygotowanie strategii transakcji;

- o nr (...) z dnia 29 kwietnia 2000 roku – za usługi franchisingowe;

- o nr (...)z dnia 31 maja 2000 roku – za usługi franchisingowe;

- o nr (...)z dnia 30 czerwca 2000 roku – za usługi franchisingowe, przy czym wskazane faktury VAT oskarżony S. L.następnie przyjął i potwierdził wskazane zdarzenia gospodarcze, które w rzeczywistości miały charakter fikcyjny i nigdy nie miały miejsca, podpisując się na nich.

Dodatkowo oskarżony S. L. przyjął i potwierdził wystawione przez należącą do M. W. firmę (...) faktury VAT, które dotyczyły zdarzeń gospodarczych mających charakter wyłącznie fikcyjny:

- o nr (...)z dnia 31 lipca 2000 roku – za usługi franchisingowe;

- o nr (...)z dnia 31 sierpnia 2000 roku – za usługi franchisingowe, z tym, że na wskazach fakturach jako osoba upoważniona do ich wystawienia w imieniu firmy (...)podpisał się A. S..

Wszystkie wskazane powyżej faktury VAT S. L. wprowadził do ewidencji podatkowej firmy (...), a także ujął w deklaracjach VAT - 7 i dokonał w oparciu o nie rozliczeń podatkowych dotyczących swojej firmy.

Wskazane powyżej faktury VAT o numerach (...), przyjęte i potwierdzone podpisem przez oskarżonego S. L., opiewały na łączną kwotę 2.287.144 złotych brutto. Faktyczna wysokość wynikającego ze wskazanych faktur podatku VAT wyniosła kwotę 458.876 złotych.

/ dowód:

zeznania świadków:

M. W. – K.4537 – 4538, 2144 – 2145, 3907 - 3909;

Z. F. (2)– K.4538 – 4539 (postanowienie), 1412 – 1413, 1417

– 1418, 1481 – 1482, 1564 – 1566, 1567 – 1568;

wyjaśnienia oskarżonego S. L. – K.4415 – 4417, 3607,

3932 – 3933;

faktury VAT – K.724 - 730;

deklaracje VAT - 7 – K. 388 - 398. /

W ramach prowadzonej przez siebie firmy (...) - J. J. wystawiał, jako pośrednik dla firmy (...) S. C. R. - Ł. fikcyjne i niezgodne z prawdą faktury VAT, które dotyczyły rzekomych usług związanych ze zbieraniem danych o różnych podmiotach dla celów informacji gospodarczej. Usługi zafakturowane przez J. J. firmie (...) S. C. miały być wykonywane dla niego między innymi także przez firmę (...) należącą do oskarżonego S. L.. W rzeczywistości przedmiotowe usługi zbierania informacji gospodarczej nigdy jednak nie były wykonane przez oskarżonego. Oskarżony S. L. za wykonywanie wskazanych, fikcyjnych usług wystawił przy tym faktury VAT dla firmy (...), które opiewały na łączną kwotę 88.131.21 złotych brutto. Wysokość wynikającego ze wskazanych faktur podatku VAT wyniosła przy tym kwotę 15.892,51 złotych.

W szczególności oskarżony S. L. wystawił dla firmy (...) następujące faktury VAT za rzekomo wykonane przez niego dla tej firmy usługi zbierania informacji dla potrzeb „informacji gospodarczej”:

- o nr (...)z dnia 18 sierpnia 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 10 października 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 19 października 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 30 października 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 21 listopada 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 24 listopada 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 30 listopada 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 4 grudnia 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 13 grudnia 2000 roku;

- o nr (...)z dnia 27 grudnia 2000 roku.

Dodatkowo wskazane wyżej fikcyjne faktury VAT wystawione przez S. L. dla firmy (...) zostały następnie wprowadzone przez J. J. do ewidencji księgowej należącej do niego firmy (...).

/ dowód:

zeznania świadka D. K. – K. 4422 – 4423, 29 – 31, 32 – 33,

127 – 131, 359 – 364, 2135 – 2137;

wyjaśnienia oskarżonego S. L. – K.4415 – 4417, 3607,

3932 – 3933;

protokół kontroli – K. 602 - 719;

faktury VAT – K. 742, 744 - 746, 748, 750, 752, 754, 756, 758. /

Dodatkowo oskarżony S. L. w dniu 26 czerwca 2000 roku złożył w Urzędzie Skarbowym W. we W. deklarację VAT - 7 za miesiąc maj 2000 roku, w której nie wykazał przychodu ze sprzedaży usługi dla firmy (...) potwierdzonej fakturą VAT o nr (...)z dnia 4 maja 2000 roku, która dotyczyć miała „organizacji emisji reklamy prasowej firmy (...)w miesięczniku (...)”. Wskazana faktura VAT wystawiona dla firmy (...)opiewała na łączną kwotę 140.300 złotych.

Oskarżony we wskazanej wyżej deklaracji VAT – 7 złożonej w Urzędzie Skarbowym W. nie wykazał także przychodu za analogiczną usługę na rzecz firmy (...) S. C., potwierdzonej fakturą VAT o nr (...)z dnia 4 maja 2000 roku, w postaci „organizacji emisji reklamy prasowej firmy (...)w miesięczniku (...)wyd. (...)”, na łączną kwotę 140.300 złotych.

Łączna wysokość kwoty przychodu nie wykazanej przez oskarżonego S. L. w wyżej wymienionej deklaracji VAT – 7 za miesiąc maj 2000 r. wyniosła 280.600 złotych, a kwota uszczuplonego podatku VAT 50.600 złotych.

/ dowód:

zeznania świadka D. K. – K. 4422 – 4423, 29 – 31, 32 – 33,

127 – 131, 359 – 364, 2135 – 2137;

wyjaśnienia oskarżonego S. L. – K.4415 – 4417, 3607,

3932 – 3933;

protokół kontroli – K. 602 - 719;

deklaracja VAT – 7 – K. 391. /

Oskarżony S. L. oraz Z. F. (1) w 2000 roku zarejestrowali jako (...) S. C. W ramach działalności wskazanej spółki cywilnej oskarżony S. L. przyjął i potwierdził wystawione przez firmę (...) S. C. reprezentowaną przez A. S. faktury VAT dotyczące fikcyjnych usług franchisingowych, które w rzeczywistości nigdy nie zostały wykonane. W szczególności oskarżony własnym podpisem potwierdził faktury VAT:

- o nr (...)z dnia 31 stycznia 2001 roku;

- o nr (...)z dnia 28 lutego 2001 roku;

- o nr (...)z dnia 31 marca 2001 roku;
- o nr (...)z dnia 30 kwietnia 2001 roku;
- o nr (...)z dnia 31 maja 2001 roku;
- o nr (...)z dnia 30 czerwca 2001 roku.

Wskazane powyżej fikcyjne faktury VAT przyjęte przez oskarżonego S. L., wystawione zostały na łączną kwotę 7.989.415 złotych brutto. Wysokość wynikającego z nich podatku VAT wyniosła kwotę 1.766.677 złotych. Dodatkowo oskarżony S. L. faktury VAT o numerach (...) wprowadził do ewidencji podatkowej firmy (...) S. C. oraz ujął w deklaracjach VAT - 7 za okres od stycznia 2001 roku do lipca 2001 roku i od lipca 2001 roku do grudnia 2001 roku, a także w oparciu o to rozliczenie uzyskał kompensatę podatku należnego nad naliczonym.

/ dowód:

zeznania świadka:

Z. F. (2)– K.4538 – 4539 (postanowienie), 1412 – 1413, 1417

– 1418, 1481 – 1482, 1564 – 1566, 1567 – 1568;

wyjaśnienia oskarżonego S. L. – K.4415 – 4417, 3607,

3932 – 3933;

faktury VAT – K. 591 - 596;

deklaracje VAT-7 – K. 938 - 973. /

Z uwagi na zachodzące w sprawie wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonego S. L., został on na etapie postępowania przygotowawczego poddany badaniu przez dwóch biegłych sądowych – lekarzy psychiatrów. Jak jednoznacznie wynika także z wydanej przez biegłych opinii sądowo – psychiatrycznej, oskarżony S. L. nie ujawnia obecnie i brak danych by w przeszłości cierpiał na zaburzenia psychiczne w rozumieniu psychozy. Nie jest on także upośledzony umysłowo.

Z wywiadu wiadomo, że w przeszłości oskarżony był operowany z powodu nowotworu kości czaszki. Nie spowodowało to jednak trwałych zmian neuropsychicznych i nie ma znaczenia dla oceny poczytalności oskarżonego w przedmiotowej sprawie.

W krytycznym czasie oskarżony S. L. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Warunki z art. 31 § 1 i § 2 kk wobec tego oskarżonego nie zachodzą.

/ dowód:

Opinia sądowo – psychiatryczna – K.560 – 562. /

Oskarżony S. L. był w przeszłości karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu i przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Oskarżony S. L. posiada wykształcenie zawodowe (monter – elektronik). Oskarżony nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, przy czym pozostaje na utrzymaniu rodziny, a także wykonuje prace dorywcze.

/ dowód:

dane osobopoznawcze – K.425 - 426, 3907;

dane o karalności – K.1849;

odpisy wyroków – K.1851, 1854. /

W dniu 15 czerwca 2012 r. na posiedzeniu przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu - Wydział III Karny, Prokurator zmodyfikował kwalifikację prawną czynu opisanego w zarzutach aktu oskarżenia w pkt II co do oskarżonego S. L., poprzez wskazanie w miejsce kwalifikacji dotychczasowej, kwalifikacji z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks.

/ dowód:

Oświadczenie Prokuratora o modyfikacji kwalifikacji zarzutu z a/o – K.4342. /

Postanowieniem z dnia 2 października 2012 r. w sprawie o sygn. II K 1011/12 (wyłączonej do odrębnego rozpoznania), Sąd umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 kks w zw. z art. 44 § 5 kks z uwagi na przedawnienie karalności, postępowanie karne w zakresie zarzutów postawionych oskarżonemu S. L. w akcie oskarżenia w pkt III (w zakresie czynu z art. 60 § 2 kks i art. 83 kks w zw. z art. 7 § 2 kks) oraz w pkt IV (w zakresie czynu z art. 56 § 1 kks). Wskazane postanowienie uprawomocniło się w dniu 10 października 2012 r.

/ dowód:

Postanowienie w sprawie o sygn. II K 1011/12 – K.4362 – 4365;

Zarządzenie wykonania postanowienia – K.4396. /

Oskarżony S. L. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak też na rozprawie konsekwentnie nie przyznawał się do stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, przy czym w trakcie postępowania przygotowawczego odmawiał składania w sprawie wyjaśnień.

Wyjaśnienia w sprawie oskarżony złożył także dopiero na etapie postępowania sądowego - na rozprawie.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd stwierdził co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdził zdaniem Sądu, iż oskarżony S. L. swoim działaniem zrealizował ustawowe znamiona zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks – w brzmieniu ustawy Kodeks karny skarbowy przed dniem 17 grudnia 2005 r. Niezależnie jednak od wykazania zdaniem Sądu winy i sprawstwa oskarżonego w tym zakresie, wskazane powyżej czyny zarzucone temu oskarżonemu, w dniu 31 grudnia 2012 r. uległy przedawnieniu, co skutkowało umorzeniem postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 kks i art. 44 § 5 kks.

Oskarżony S. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, że faktycznie zna jedynie M. W., zaś z pozostałymi osobami ujętymi w akcie oskarżenia sporządzonym przez Prokuratora, co do których uprzednio toczyło się postępowanie karne, nie miał nic wspólnego i nie miał z nimi żadnych kontaktów ani też interesów. Dodatkowo oskarżony wskazał, że w akcie oskarżenia jako oskarżony jego zdanie powinien być także ujęty Z. F. (1), który w tej sprawie złożył obciążające go zeznania.

Zaznaczył, że zarzut dotyczący jego osoby, a sprowadzający się do twierdzenia, że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) i będąc współwłaścicielem w firmie (...) uszczuplił dochody Skarbu Państwa, jest nieprawdziwy, ponieważ w jaki sposób można cokolwiek uszczuplić w tym podatek VAT – rozliczając ten podatek.

Wyjaśnił, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza sprowadzała się do promocji, reklamy oraz wydawania czasopism i periodyków, w tym czasopisma (...) w którym miał wykupioną licencję na reklamę w zakresie określonej liczby stron. Był to rok 2000 - 2002 i jako człowiek rozpoczynający swoją karierę pracowniczą i biznesową nie był w stanie bez pomocy innej osoby posiadać niezbędnych kontaktów, znajomości, a także wiedzy niezbędnej do prowadzenia takiej działalności gospodarczej. Z tych właśnie względów zawarł z M. W. umowę franchisingową, która była oparta na działaniu programu komputerowego „kompleksowego funkcjonowania przedsiębiorstwa”, który uprzednio został napisany przez A. S.. Dodatkowo jako osoba prowadząca przedsiębiorstwo, po wykonaniu określonej usługi bądź po sprzedaży towaru, miał obowiązek wystawiania faktur VAT, przy czym wówczas pobierał od swoich kontrahentów i klientów należności pieniężne za te usługi lub towary.

Oskarżony S. L. wyjaśnił także, że sposób jego rozliczania się z M. W. w ramach umowy franchisingowej został wskazany w tej umowie, przy czym on rozliczył się z wszystkich wynikających z tej umowy należności. Zaznaczył także, że podczas pierwszej kontroli skarbowej w Urzędzie Skarbowym W., urzędnik skarbowy okazał mu kompletną dokumentację na podstawie której miał przeprowadzić kontrolę, jednakże do kontroli nie doszło z winy Urzędu Skarbowego. Ostatecznie sprawa kontroli skarbowej w jego firmie miała koniec na Komendzie Głównej Policji, pomimo tego, że do wskazanych kontroli zgłosił jako swoich pełnomocników A. S. i M. W..

Oskarżony wskazał także, że uważa, iż w akcie oskarżenia nie ma ani jednego konkretnego dowodu, który stanowiłby o jego winie, przy czym sam fakt wystawienia faktury VAT, a następnie wpisywania jej do ewidencji i w dalszej kolejności złożenie w Urzędzie Skarbowym deklaracji podatkowej, świadczy o tym, że dana usługa została faktycznie wykonana i nie miała ona charakteru fikcyjnego. Oskarżony wskazał także, że w przypadku usług o charakterze niematerialnym, takich jak np. doradztwo, wystawienie faktury VAT jest faktycznie jedynym sposobem wykazania, że taka usługa miała miejsce. Dodatkowo fakt przygotowania i wykonania reklam, a następnie umieszczanie ich w miesięczniku (...) także jednoznacznie świadczy zdaniem oskarżonego o wykonaniu stosownej usługi.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. L., albowiem pozostawały one w jawnej sprzeczności z ustalonym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, w tym w postaci zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji skarbowej, oraz z treścią zeznań świadków Z. F. (2) i D. K..

W szczególności świadek Z. F. (1) (którego zeznania zostały zgodnie w wnioskiem Prokuratora odczytane w trybie art. 333 § 2 kpk), opisując swoje własne działania związane z podpisywaniem fikcyjnych faktur VAT wskazał, że M. W. i A. S. kierowali jego poczynaniami w ten sposób, iż mówili mu na kogo ma być wystawiona faktura, jaka ma być jej treść – usługa, i na jaką kwotę ma być wystawiona. Oni także byli inicjatorami podpisywania umów franchisingowych. Świadek wskazał także, że w ramach jego działalności prowadzonej z S. L. w postaci spółki (...) S. C., także wystawiał razem z S. L. fikcyjne faktury, oraz był razem z oskarżonym odbiorcą fikcyjnych faktur wystawianych przez Spółkę (...). Zaznaczył także, że faktycznie wniósł aport do spółki (...) S. C. którą pod koniec 2000 r. zarejestrował razem z S. L.. Na pewno od stycznia 2001 r. do października 2002 r. wystawił razem z S. L. około 20 faktur, z tym, że jak dodatkowo wskazał świadek „na pewno nie było ich ponad 30”, przy czym były to faktury dotyczące usług franchisingowych. Wszystkie te faktury były fikcyjne, przy czym faktury te podpisywał on lub S. L.. Ustalili także ze sobą, że mogą podpisywać te faktury rozdzielnie, bez kontrasygnaty podpisu drugiej osoby. Treść, daty oraz kwoty na fakturach podpisywanych przez S. L., wpisywał A. S..

Świadek zaznaczył, że w całym procederze chodziło o pieniądze, które oboje dostawali od kontrahentów za fikcyjne faktury sprzedaży. Zaznaczył także, że wszystkie faktury były fikcyjne ponieważ w rzeczywistości takich usług firma (...) dla (...) S. C. nie wykonywała. Dodał także, że jeżeli chodzi o deklaracje VAT – 7 związane z wystawieniem wskazanych wyżej faktur VAT, to początkowo wypełniał je osobiście, a następnie wskazane deklaracje VAT 7 wypełniał

S. L.. Zaznaczył także, że ostatnie deklaracje VAT – 7 wypełnił osobiście we wrześniu i w październiku 2002 r., ponieważ S. L. był wówczas pozbawiony wolności.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka Z. F. (2), ponieważ zeznania te były logiczne, konsekwentne, a także znajdowały one potwierdzenie w całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadka D. K., która zeznała, że firma (...) należąca do S. L. rozpoczęła swoją działalność gospodarczą od lutego 2000 r. Na podstawie umowy licencyjnej z 1.03.2000 r. firma (...) kupiła prawo do posługiwania się tytułem miesięcznika (...) i nazwą wydawcy (...) Przedsiębiorstwo (...) we W., przy czym działalność tej firmy polegała na zamieszczaniu reklam podmiotów gospodarczych w tym miesięczniku. Wskazaną działalność gospodarczą oskarżony S. L. wykonywał we własnym imieniu i na rzecz własnej firmy (...), przy czym według dokumentacji usług tych firma (...) nie wykonywała sama, a poprzez ich zakup od firmy (...) - M. W. we W.. Jak zaznaczyła świadek, na tą okoliczność zawarta została pomiędzy S. L. i M. W. umowa franchisingowa. W ramach tej umowy firma (...) miała wykonywać analizę rynku na prowadzenie działalności usługowej, sporządzać plany reklamowe, doradzać i pomagać przy uzyskiwaniu kontrahentów, a dodatkowo opracować kryteria najskuteczniejszych technik sprzedaży, planowanie i opracowanie reklam. Usługi te jak wynikało z relacji M. W. w trakcie przeprowadzanej wobec niego kontroli skarbowej, miały przy tym zostać wykonane na bazie programu komputerowego (...) zakupionego w 1994 r. od serwisanta tego programu A. S.. Prawa autorskie do tego programu miał przy tym A. S.. Według tej umowy za świadczone usługi firma (...) miała regulować odpłatność miesięczną w wysokości 10 % wartości usług sprzedawanych na rzecz kontrahentów, a ponieważ firma (...) należności nie regulowała gotówką, to firma (...) udzielała S. L. kredytu kupieckiego z karencją spłaty na lat 10, wraz z należnymi odsetkami w wysokości 26 % w skali rocznej i wraz z ich kapitalizacją. Formą zabezpieczenia tej płatności były weksle.

Świadek zeznała także, że za okres od marca do sierpnia 2000 r. firma (...) wystawiła firmie (...) siedem faktur VAT na łączną wartość netto 2.085.800 zł i VAT 458.876 zł. Firma (...) tego podatku VAT nie deklarowała i nie zapłaciła. Dodatkowo jak wskazała w swoich zeznaniach świadek D. K., program komputerowy autorstwa A. S. jak wynikało z wyroku NSA wydanego w 2001 r., nie realizował faktycznie żadnych funkcji na bazie których można by wykonać jakąkolwiek usługę. Tym samym firma (...) nie mogła wykonywać usługi franchisingowej na bazie tego programu tak jak podaje wystawca tych faktur. Reasumując, faktury wystawione przez firmę (...) dla firmy (...), zostały wystawione dla pozor.

Świadek D. K. zeznała także, że firma (...) w składanych deklaracjach VAT – 7, nie wykazywała zobowiązania wynikającego ze wskazanych powyżej faktur VAT, natomiast wykazywała ona kilkudziesięciotkowe nadwyżki podatku naliczonego nad należnym, do przeniesienia na następny miesiąc. Według oceny świadka przeprowadzającej kontrolę skarbową także w zakresie firmy (...), świadczyło to o dopasowaniu wielkości kwot na fakturach zakupu w zależności od tego jaką w danym miesiącu firma (...) deklarowała wielkość sprzedaży. Z matematycznego wyliczenia wynika także, że zastosowanie systemu zapłaty w postaci kredytu kupieckiego i odsetek daje prawie równą kwotę przychodu netto, co ma skutek i wpływ na podatek dochodowy, w ten sposób, że koszty przychodu są równe dochodowi.

Dodatkowo D. K. zeznała, że analiza dokumentów sprzedaży w porównaniu z realizacją tych usług w miesięczniku (...) potwierdziła, że na rzecz dwóch firm usługi te nie zostały wykonane pomimo wystawienia faktur. Dotyczyło to firmy (...) w (...), dla której wystawiono fakturę VAT z dnia 31.05.2000 r. na wartość netto 6000 zł i VAT 1.320 zł z tytułu publikacji reklamy prasowej tej firmy oraz firmy (...) w W., dla której wystawiono fakturę VAT z dnia 31.05.2000 r. na wartość netto 29.000 zł i VAT 6.380 zł z tytułu organizacji emisji reklamy prasowej firmy (...).

Ponadto jak wynikało z zeznań świadka analiza dokumentacji w postaci faktur VAT i deklaracji VAT – 7 oraz ustalenia z odrębnego postępowania kontrolnego przeprowadzonego w firmach (...), prowadziły do wniosku, że firma (...) wykazała w deklaracji VAT – 7 za miesiąc maj 2000 r. znacznie niższe przychody ze sprzedaży, a także VAT należny rzędu 230.000 zł netto oraz dodatkowo VAT 50.600 zł. Wynika to z dwóch faktur wystawionych na rzecz firmy (...) tj. (...) z dnia 4.05.2000 r. na wartość netto 115.000 zł i VAT 25.300 zł i nr (...) z dnia 4.05.2000 r. na wartość netto 115.000

zł i VAT 25.300 zł. Wskazane faktury zostały następnie przez firmę (...) wykorzystane w jej obrocie gospodarczym. Równocześnie na podstawie kontroli skarbowej ustalono, że usługa dokumentowana fakturą nr (...)z 18.08.2000 r. wystawiona na rzecz firmy (...)na wartość netto 5.000 zł i VAT 1.200 zł za usługę „zbieranie danych o podmiotach gospodarczych” nie została wykonana. Firma (...)była tutaj wyłącznie pośrednikiem i usługi te sprzedała dalej firmie (...)z W.. Finalny odbiorca wskazał, że usługa ta nie była wykonana, a fakturę VAT kupił od firmy (...)za 10 % wartości netto i 100 % podatku VAT. Tym samym jak zeznała świadek, przedmiotowa faktura wystawiona przez firmę (...)dla firmy (...), także dokumentuje czynności pozorne.

Swoje zeznania świadek D. K. podtrzymała w całości zeznając na rozprawie przed Sądem.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka D. K. albowiem zeznania te były jasne, logiczne, konsekwentne, a także znajdowały one potwierdzenie w całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, w tym zwłaszcza w zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji skarbowej i w protokole kontroli skarbowej.

W tym miejscu zauważyć należy odnosząc się do programu komputerowego pt. (...), że w dniu 5 września 2001 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Wr 1449/97 Naczelny Sąd Administracyjny - Ośrodek (...) we W., oddalając skargę M. W., stwierdził także, że przedmiotowy „program komputerowy” nie realizuje żadnych funkcji w związku z czym jest bezużyteczny do prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej.

W szczególności dyskietka komputerowa z zawartością przedmiotowego „programu komputerowego” autorstwa A. S. zawiera jedynie zbiór haseł i z punktu widzenia zarządzania przedsiębiorstwem jest bezużyteczna. Tym samym zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego nie można o wskazanym zapisie danych elektronicznych na magnetycznym nośniku w postaci dyskietki komputerowej mówić nawet w kategoriach „programu komputerowego”.

Jak wynika dodatkowo z treści opinii U. L. - dotyczącej badania zawartości dyskietki z programem komputerowym pt. (...) zabezpieczonej u M. W., dyskietka ta zawiera 70 plików o łącznej zawartości 758,012 bajtów. Program D.exe zawarty na w/w dyskietce wyświetla przy tym jedynie tekst menu, do czego wykorzystuje on 15 plików o nazwach zaczynających się od litery (...). Przy tym program D. nie realizuje żadnych funkcji, a dodatkowo wszystkie teksty jakie można wyświetlić programem D. także nie realizują żadnych funkcji. Faktycznie hasło żądane przez program po wybraniu dowolnej pozycji menu jest niepotrzebne, gdyż na dyskietce nie ma żadnych danych, które program ten mógłby wykorzystać. Program D. jest bezużyteczny także z powodu braku jakiegokolwiek dokumentacji w pozycji jawnej lub zaszyfrowanej. Reasumując opiniowana dyskietka posiada wartość samego nośnika (około 3 zł – wartość z dnia opinii - 7.09.1995 r.) plus wartość tekstów w postaci 3 stron samych haseł. Z punktu widzenia zarządzania przedsiębiorstwem wskazana dyskietka jest więc zupełnie bezużyteczna.

Tym samym jak jednoznacznie wynika z powyższych ustaleń, żadne usługi dotyczące zarządzania i oceny działalności przedsiębiorstw w oparciu o wskazany program komputerowy znajdujący się w posiadaniu M. W.(a nabyty od A. S.), nie mogły być wykonywane. Tym samym wszelkie faktury VAT dotyczące usług rzekomo przeprowadzanych w oparciu o wskazany wyżej program komputerowy pt. (...), a wystawiane przez M. W.w ramach zawartej z S. L.umowy franchisingowej, dotyczyły usług które w rzeczywistości miały charakter fikcyjny i nigdy nie były wykonane. Wobec powyższego oskarżony S. L.potwierdzając swoim podpisem wskazane faktury VAT, poświadczal także nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne. Takich działań oskarżony S. L.dopusił się między innymi w odniesieniu do 7 faktur VAT o numerach: (...)z dnia 2 marca 2000 roku, (...)z dnia 10 marca 2000 roku, (...)z dnia 29 kwietnia 2000 roku, (...)z dnia 31 maja 2000 roku, (...)z dnia 30 czerwca 2000 roku, (...)z dnia 31 lipca 2000 roku oraz (...)z dnia 31 sierpnia 2000 roku.

Jak wynika także z protokołu kontroli skarbowej z dnia 22.05.2002 r., dotyczącego badania dokumentów i ewidencji Przedsiębiorstwa (...)(K. 602 – 719 akt), oskarżony S. L.współpracował z firmą (...)w 2000 r., co wynika z dokumentacji firmy (...)zawierającej faktury VAT wystawione przez firmę (...). Według postanowień umowy licencyjnej zawartej w dniu 1 marca 2000 r. pomiędzy S. L.a przedsiębiorstwem (...)wydawcą pisma (...) - przedsiębiorstwa powołanego przez (...) Oddział (...), oskarżony S. L.został upoważniony do posługiwania się tytułem tego pisma oraz nazwą wydawcy na wszelkich polach eksploatacji. Ceny usług reklamowo – wydawniczych

oferowanych przez firmę (...), zdecydowanie nie były jednak porównywalne nie tylko ze średnimi, ale nawet z wysokimi cenami stosowanymi przez inne firmy tej branży. Były one drastycznie zawyżone, zwłaszcza w przypadku usług projektowania i adaptacji graficznej. Dodatkowo z zabezpieczonych u M. W. wydruków faxowych od firmy (...), wynika, że firma (...), (...), G.i (...) dokonały przelewów bankowych na rzecz M. W. i S. L.. Z wyżej wymienionych faxów wynika także, że przelane środki pieniężne podlegały podziałowi na część przypadającą adresatowi faxu i część podlegającą zwrotowi, co wskazuje na to, że rzeczywisty przebieg transakcji handlowych dokumentowanych fakturami VAT był odmienny od treści wynikającej z faktur sprzedaży.

Z przedmiotowego protokołu kontroli wynika przy tym, że S. L. podobnie jak M. W., nie zatrzymywał w całości otrzymanych kwot ze sprzedaży usług reklamowych, co potwierdza, że transakcje sprzedaży dla J. J. – firmy (...), dokumentowane są fakturami które podają kwoty niezgodne ze stanem faktycznym, przy czym faktury VAT wystawione przez firmę (...) nie odzwierciedlają rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych. W szczególności bowiem ceny usług dotyczących emisji przedmiotowych reklam w czasopiśmie (...) nie miały żadnego uzasadnienia ekonomicznego, jakość tych usług nie była na profesjonalnym poziomie, a także zakres usług poświadczanych fakturami VAT często był inny niż faktycznie wykony. Wskazane ceny miały przy tym faktycznie w sposób zamierzony udokumentować przez zakupujących powierzchnię ogłoszeniową, projekty i doradztwo reklamowe – im tylko wiadome cele. Działalność ta odbiegała więc od norm i zasad przyjętych w branżach wydawniczych i reklamowych, a także z profesjonalnego punktu widzenia nosiła ona charakter fikcji. Niezwykły system wzajemnej kooperacji oraz zobowiązań ujętych w ciąg faktur, może sugerować nawet, że wydawanie analizowanych czasopism stanowiło tylko pretekst do obrotów pieniężnych pomiędzy zainteresowanymi. Świadczą o tym jak wynika z protokołu kontroli skarbowej, stwierdzone przypadki wtórnego podziału środków pieniężnych, rozliczenia faktycznych należności za wystawione faktury oraz wypadki wystawiania faktur VAT na zamówienie. Tym samym faktury VAT za usługi reklamowe wystawione przez firmę (...) oraz faktury za dalszą odsprzedaż tych usług, wystawione przez (...) następnym odbiorcom są nierzetelne, tj. wykazują kwoty niezgodnie ze stanem faktycznym oraz nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego.

Wskazane wyżej okoliczności, jak wynika z analizy materiału dowodowego, dotyczą także wystawienia faktury VAT dla firmy (...) o nr (...) z dnia 4 maja 2000 roku, która dotyczy miała „organizacji emisji reklamy prasowej firmy (...) w miesięczniku (...) wyd. (...)”, oraz faktury VAT dla firmy (...) o nr (...) z dnia 4 maja 2000 roku, w postaci „organizacji emisji reklamy prasowej firmy (...) w miesięczniku (...) wyd. (...)” – na łączną kwotę 280.600 zł. Oskarżony S. L. dodatkowo w deklaracji VAT – 7 za miesiąc maj 2000 r. nie wykazał przychodu ze sprzedaży wskazanych wyżej faktur, czym naraził Skarb Państwa na stratę w kwocie 50.600 zł.

Treść faktur za odsprzedaż usług kupionych od firmy (...), a wystawionych przez firmę (...), także enigmatycznie sformułowana była jako „organizacja emisji reklamy prasowej w wydawnictwie (...)”. Zarówno (...) jak i ostateczny odbiorca usług firmy (...) nie uzyskiwali w wyniku takich usług żadnej reklamy, a jedynie na ich podstawie płacili za organizowanie emisji, przy czym (...) nie obciążał dodatkowo swego odbiorcy za samą emisję, ani sam nie był za taką emisję obciążany. Oznacza to, że za emisję reklamy reklamodawca i (...) płacili na podstawie faktury „za organizację tej emisji”. Faktury VAT otrzymywane przez (...) od S. L., jak i faktury VAT firmy (...) za odsprzedaż tych usług, obejmują zatem także emisję reklam, która to emisja występuje dopiero w momencie przekazania przez kolportaż numeru pisma do sprzedaży.

Dodatkowo z przedmiotowego protokołu kontroli skarbowej wynika, iż faktury VAT wystawione były także przez firmę (...) za świadczenie usług „zbierania danych o podmiotach dla celów informacji gospodarczej”. Usługi te, według danych wynikających z faktur sprzedaży wystawionych przez J. J. – (...), fakturowano firmie (...) S. C.- D. R., J. Ł.. Analiza rozrachunków pomiędzy J. J. a firmą (...), na podstawie dokumentów zabezpieczonych w D. w trakcie przeszukania pomieszczeń (...), (...), (...) w dniu 26.09.2000 r. wykazuje, że należności za faktury VAT wystawione firmie (...) wynosiły 10 % kwoty netto faktury i 100 % wartości podatku VAT. Zabezpieczone dokumenty zawierają również dowody przekazów pocztowych kwot wynikających z tych rozliczeń mimo, że na fakturach odnotowano zapłatę w gotówce. Jak wynikało z dalszych ustaleń w tym zakresie, wszystkie faktury VAT wystawione przez J. J. firmie (...), jak i faktury VAT otrzymane od S. L. za zbieranie informacji o podmiotach gospodarczych (w tym faktury o

numerach: (...)z dnia 18 sierpnia 2000 roku, (...)z dnia 10 października 2000 roku, (...)z dnia 19 października 2000 roku, (...)z dnia 30 października 2000 roku, (...)z dnia 21 listopada 2000 roku, (...)z dnia 24 listopada 2000 roku, (...)z dnia 30 listopada 2000 roku, (...)z dnia 4 grudnia 2000 roku, (...)z dnia 13 grudnia 2000 roku oraz (...) z dnia 27 grudnia 2000 roku), były nierzetelne i zostały wystawione dla pozorów w sytuacji faktycznego niewykonania usług.

Przesłuchany w sprawie w charakterze świadka M. W. zeznał natomiast, że w roku 1994 zakupił program komputerowy (...) autorstwa A. S., przy czym następnie w oparciu o wskazany program komputerowy zawarł z oskarżonym S. L. umowę franchisingową, podczas realizacji której sporządzane były stosowne dokumenty, w tym kwestionowane faktury VAT. Faktury te, jak zeznał M. W., odzwierciedlały prawdziwe zdarzenia gospodarcze, przy czym gdyby transakcje między nim, a S. L. nie znalazły odzwierciedlenia w postaci przedmiotowych faktur VAT i następnie nie zostałyby zaewidencjonowane, stanowiłyby tzw. szarą strefę. Wskazał także, że obowiązkiem podatnika jest dokumentowanie każdego zdarzenia handlowego i ekonomicznego, które ma miejsce w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, co zarówno on jak też S. L. czynili.

M. W. zeznał także, że jeżeli chodzi o transakcje pomiędzy nim a S. L., organy wymiaru sprawiedliwości i organy skarbowe bezzasadnie kwestionują te transakcje oraz potwierdzające je dokumenty w postaci faktur VAT, chociaż zdaniem świadka transakcje te i świadczone usługi miały charakter realny a nie fikcyjny. W szczególności transakcje te potwierdzone bowiem zostały realnymi dowodami, takimi jak - istniejące faktycznie strony tych transakcji, dokumenty je potwierdzające i ujawnione w rejestrach oraz w ksiązkach przychodów i rozchodów, a także w stosownych deklaracjach.

M. W. wskazał także ostatecznie, że „ja potwierdzam, że miały miejsce transakcje z S. L., była zawarta faktycznie umowa franchisingowa dotycząca wykorzystania programu komputerowego, który istniał... Na potwierdzenie tych transakcji jako firma (...) obciążałem w zamian za wykonane usługi firmę (...)”.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. W. uznając, że zeznania te nie były zgodne ze stanem faktycznym, a w szczególności przedmiotowe faktury wystawianie przez firmę (...), a następnie potwierdzane podpisem przez S. L. w celu uwiarygodnienia rzekomego wykonania wskazanych w nich usług i zdarzeń gospodarczych w ramach umowy franchisingowej, faktycznie miały charakter fikcyjny. Zdaniem Sądu przedmiotowe usługi w ramach zawieszanej pomiędzy M. W. a S. L. umowy franchisingowej nigdy także nie mogłyby być zrealizowane z tego powodu, iż mający służyć do ich wykonania program komputerowy zakupiony przez M. W. od A. S. w postaci (...), faktycznie był do tych działań usługowych nieprzydatny oraz nie realizował żadnych funkcji.

Wszystkie powyższe okoliczności w jednoznaczny sposób świadczą o pozorności współpracy handlowo – biznesowej pomiędzy M. W. i S. L., a także wskazują, że zawarte pomiędzy nimi umowy franchisingowe były fikcyjne i miały jedynie na celu ukrycie ich prawdziwej działalności, polegającej na sprzedawaniu fałszywych faktur kosztowych VAT innym podmiotom gospodarczym.

Bez znaczenia, w zakresie dotyczącym bezpośrednio zarzutu postawionego S. L. w akcie oskarżenia w pkt II – a będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, były zdaniem Sądu zeznania świadków H. B., J. M., M. D. (1), A. W., a także B. T., R. G., M. N., M. D. (2), M. S. oraz M. Z., albowiem wskazane osoby nie posiadały żadnych informacji dotyczących oskarżonego S. L. oraz jego działalności w ramach firmy (...) S. C., a także wystawianych w ramach jego działalności faktur VAT. W szczególności świadkowie ci kontaktowali się bowiem w ramach swojej działalności gospodarczej bezpośrednio z M. W., a także wyłącznie z nim łączyły ich relacje biznesowe, w tym związane z wystawianiem fikcyjnych faktur VAT. Także zeznania wskazanych świadków ograniczały się jedynie do opisu ich współpracy i kontaktów z M. W.. Jak wynikało dodatkowo z ich zeznań, nigdy także w firmie (...) nie spotkali oni S. L., nie łączyły ich także z tym oskarżonym żadne relacje biznesowe i nie posiadali żadnych informacji na jego temat, a także na temat prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Również bez znaczenia były zdaniem Sądu zeznania pozostałych świadków wskazanych w akcie oskarżenia, albowiem nie dotyczyły one bezpośrednio osoby oskarżonego S. L..

Także opinia wydana w przedmiotowej sprawie przez biegłego z zakresu informatyki A. N. (K. 1312 – 1325 opinia pisemna, K. 1328 – 1330 opinia ustana), nie wiązała się bezpośrednio z zarzutem opisanym w pkt II a/o, a dotyczącym oskarżonego S. L., rozpoznawanym w przedmiotowej sprawie. Biegły nie zajmował się bowiem w swojej opinii fakturami VAT wskazanymi w pkt II zarzutów aktu oskarżenia, a związanymi z działalnością gospodarczą prowadzoną przez S. L. pod firmą (...) oraz (...) S. C.

Opinia ta dotyczyła w szczególności między innymi badania zabezpieczonych danych, związanych z firmą (...) - M. W., a zawartych w 13 plikach zawierających zapisy z roku 1999 – (K. 1314 akt), a więc sprzed okresu objętego zarzutem opisanym w pkt II aktu oskarżenia, a dotyczącym S. L. (okres od marca 2000 r. do września 2002 r.). Tym samym wskazana opinia nie była zdaniem Sądu przydatna w przedmiotowej sprawie.

Sąd w pełni dał wiarę pozostałym dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, w tym w szczególności dokumentacji organów skarbowych, gdyż została ona sporządzona po przeprowadzeniu dokładnego i rzetelnego postępowania kontrolnego.

Sąd uznał także za wiarygodną opinię sądowo – psychiatryczną wydaną w sprawie w odniesieniu do oskarżonego S. L., gdyż była ona jasna, zwięzła, rzeczowa i została sporządzona przez kompetentne osoby, obce dla stron, nie zainteresowane wynikiem niniejszej sprawy, posiadające odpowiednią wiedzę w tym zakresie, przy wykorzystaniu wszelkich dostępnych środków medycznych.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż oskarżony S. L. zrealizował swoim działaniem ustawowe znamiona czynu z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks.

Przepis art. 76 § 1 kks sankcjonuje przy tym działanie polegające na podaniu danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub na zatajeniu rzeczywistego stanu rzeczy, przez co dochodzi do wprowadzenia w błąd właściwego organu, oraz do uzyskania nienależnego zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności w postaci podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, zwrotu nadpłaty lub jej zaliczenia na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych. Zauważyć przy tym należy, że przepis art. 76 § 1 kks chroni każdy obowiązek podatkowy, do powstania którego nie dochodzi poprzez celowe działania sprawcy, polegające w szczególności na wystawieniu fikcyjnej faktury.

Znamiona czynu z art. 76 § 1 kks są przy tym wypełnione wówczas, gdy sprawca wykorzystuje faktury oddające w sposób nieprawidłowy i niezgodny z prawdą niektóre elementy faktycznego zdarzenia gospodarczego, jak i wtedy gdy posługuje się fakturami dokumentującymi zdarzenia gospodarcze, które faktycznie nigdy nie miały miejsca.

Czyn z art. 62 § 2 kks stanowi natomiast o odpowiedzialności sprawcy który fakturę lub rachunek (opisany w § 1 tego przepisu), wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem się posługuje. Podkreślić przy tym należy, że fakturą wystawioną w sposób nierzetelny jest zarówno faktura, która nie oddaje rzeczywistego przebiegu określonego zdarzenia gospodarczego, jak i faktura potwierdzająca zdarzenie gospodarcze, którego faktycznie nie było. Wystawca nierzetelnej faktury będzie ponosił zatem odpowiedzialność karno – skarbową na podstawie art. 62 § 2 kks gdy jego zachowanie godziło w obowiązki podatkowe i wiarygodność wystawionej przez niego faktury VAT.

Niezależnie od powyższych okoliczności stwierdzić jednak należy, iż w przedmiotowej sprawie w dniu 31 grudnia 2012 r. doszło do przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu S. L. - z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks, w brzmieniu ustawy Kodeks karny skarbowy przed dniem 17 grudnia 2005 r.

W szczególności przepis art. 44 § 1 kks stanowi, że karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 – gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, lub lat 10 – gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. Dodatkowo zgodnie z treścią art. 44 § 5 kks, jeżeli we wskazanym powyżej okresie czasu wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego

przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 – z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 2 § 2 kks, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Mając na względzie poszczególne nowelizacje Kodeksu karnego skarbowego, uznać należy, iż względniejsze dla oskarżonego S. L. – w zakresie dotyczącym przestępstwa opisanego w pkt II zarzutu aktu oskarżenia z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks, jest brzmienie przepisów tej ustawy sprzed dnia 17 grudnia 2005 r. (zmiana z dnia 17.12.2005 r., Dz. U. 2005 r., Nr 178, poz. 1479 – art. 1), a to z uwagi na niższą górną granicę ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności w przypadku czynu z art. 76 § 1 kks.

Czyn z art. 62 § 2 kks zarówno w brzmieniu ustawy sprzed dnia 17.12.2005 r., jak też w aktualnym brzmieniu Kodeksu karnego skarbowego, zagrożony jest natomiast taką samą karą – karą grzywny do 240 stawek dziennych.

W szczególności zgodnie z brzemieniem ustawy Kodeks karny skarbowy sprzed dnia 17 grudnia 2005 r., czyn z art. 76 § 1 kks zagrożony był karą grzywny do 720 stawek dziennych, albo karą pozbawienia wolności do lat 3 albo obu tym karom łącznie. Alternatywnie czyn z art. 76 § 1 kks w brzmieniu po w/w nowelizacji, zagrożony jest obecnie karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

Zauważyć także należy, iż Kodeks karny skarbowy w aktualnym jego brzmieniu, w art. 27 § 1 kks jednoznacznie wskazuje, iż jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej – 5 lat, przy czym wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach. Tym samym uznać należy, że art. 76 § 1 kks w aktualnym brzmieniu (po zmianie ustawowej z dnia 17.12.2005 r.), wobec użycia ogólnego sformułowania „podlega..., karze pozbawienia wolności” bez sprecyzowania górnej granicy jej wymiaru w samym przepisie karnym, przewiduje górną granicę zagrożenia do 5 lat pozbawienia wolności.

Wobec powyższego w sprawie zgodnie z treścią art. 2 § 2 kks należało uznać, iż do osoby oskarżonego znajdowały w zakresie zarzutu II aktu oskarżenia zastosowanie przepisy art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks - w brzmieniu ustawowym sprzed dnia 17.12.2005 r. – gdzie zagrożenie ustawowe w zakresie czynu z art. 76 § 1 kks dotyczyło kary grzywny do 720 stawek dziennych oraz kary pozbawienia wolności do lat 3, bądź obu tych kar łącznie. Z uwagi zaś na treść przepisu art. 44 § 1 pkt 1 kks oraz art. 44 § 5 kks uznać należy, iż w tym zakresie w sprawie termin przedawnienia wynosił łącznie 10 lat.

Zgodnie przy tym z treścią art. 44 § 3 kks, z uwagi na okoliczność, iż przestępstwo opisane w pkt II zarzutu aktu oskarżenia postawionego oskarżonemu S. L., miało polegać na doprowadzeniu Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego zwrotu podatku VAT, uznać należy, że bieg przedawnienia tego przestępstwa rozpoczął się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Tym samym, skoro przestępstwo z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks, zarzucone oskarżonemu dotyczyło okresu od marca 2000 r. do września 2002 r., bieg przedawnienia tego przestępstwa, rozpoczął się z końcem roku 2002, a ostatecznie upłynął z końcem roku 2012 – w dniu 31 grudnia 2012 r.

Mając powyższe na względzie Sąd przyjmując, iż czyn oskarżonego S. L. opisany w części wstępnej wyroku stanowi przestępstwo z art. 76 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks (w brzmieniu ustawy Kodeks karny skarbowy przed dniem 17 grudnia 2005 r.), na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 44 § 1 pkt. 1 kks i art. 44 § 5 kks postępowanie karne o ten czyn umorzył, z uwagi na przedawnienie karalności.

Sąd zasądził także od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. O. G. kwotę 1343,16 zł tytułem kosztów obrony oskarżonego z urzędu, wraz z wliczonym w tą kwotę podatkiem VAT.

Orzeczenie w tym zakresie znajduje swoje uzasadnienie w treści § 14 ust 2 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd kosztami postępowania w sprawie z uwagi na umorzenie postępowania w oparciu o przepisy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 44 § 1 pkt. 1 kks i art. 44 § 5 kks, obciążył także Skarb Państwa.

Orzeczenie w tym zakresie znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 632 pkt 2 kpk.